

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **S. K.**, trvale bývajúcej vo F., zastúpenej JUDr. J. M., advokátkou v K., proti odporkyni **J. K.**, bývajúcej vo F., zastúpenej JUDr. L. V., advokátkou v K., **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 8C 26/2008, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. októbra 2012, sp.zn. 17 CoE 338/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania v sume 567,14 € k rukám jej právnej zástupkyne JUDr. J. M., advokátky v K., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 10. októbra 2011, č.k. 8C 26/2008-394 rozhodol, že zrušuje podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k nehnuteľnosti zapísanej na Katastrálnom úrade Banská Bystrica, Správa katastra Lučenec, Katastrálne územie F., na LV č. X., časť A: Majetková podstata parc. reg. "C", evidovaná na katastrálnej mape ako parc. č. 1682/1 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 471 m², parc. č. 1682/2 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 127 m², parc. č. 1683/1 - záhrady o výmere 1138 m², parc. č. 1683/2 - záhrady o výmere 4 m², stavby: rodinný dom súp. č. 1935 na parc. č. 1682/2 v podiele $\frac{3}{4}$ vo vlastníctve navrhovateľky a $\frac{1}{4}$ vo vlastníctve odporkyne, vo všeobecnej cene 89 700 € tak, že nehnuteľnosť v celosti prikazuje do výlučného vlastníctva odporkyne J. K., rodenej N., narodenej X., občianke SR. Zároveň rozhodol, že odporkyňa je povinná zaplatiť na úplné vyrovnanie zaniknutého podielového spoluvlastníctva navrhovateľke sumu 67 275 € do 3 mesiacov od právoplatnosti

rozsudku. Vyslovil tiež, že o náhrade trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že vychádzal z toho, že medzi účastníkmi konania nedošlo k dohode o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a pristúpil preto k skúmaniu spôsobov a podmienok zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva vyplývajúcich z ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže zo znaleckého posudku a výsluchu znalca mal preukázané, že reálne rozdelenie veci neprichádza do úvahy, po zhodnotení všetkých relevantných skutočností dospel k záveru, že nehnuteľnosť je potrebné prikázať do výlučného vlastníctva odporkyne za primeranú náhradu. Pri rozhodovaní o náhrade za zaniknutý spoluvlastnícky podiel navrhovateľky vychádzal zo všeobecnej ceny nehnuteľnosti určenej v znaleckom posudku č. 52/2009 znalca Ing. J. P., ktorý určil všeobecnú cenu nehnuteľnosti na sumu 89 700 € a táto suma nebola v konaní spochybnená. Zaoberal sa i otázkou, či sa odporkyňa stala podielovou spoluvlastníčkou na základe dohody o vzniku jej spoluvlastníctva k nehnuteľnosti už pri jej kúpe (eventuálne neskôr), vzhľadom na množstvo finančných prostriedkov, ktoré investovala do prestavby predmetnej nehnuteľnosti, a ktoré posielala synovi (manželovi navrhovateľky) so zámerom zabezpečiť si budúce bývanie po návrate zo zahraničia. Rovnako skúmal či bol dôvodný jej návrh na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle, zahŕňajúce predovšetkým otázky tzv. investícií do spoločnej veci, ktoré boli vynaložené niektorým zo spoluvlastníkov. Na základe predložených a vykonaných dôkazov konštatoval, že v prípade odporkyne išlo o stav, keď tretia osoba (odporkyňa) investovala do cudzej veci – navrhovateľka, jej nebohý manžel (syn odporkyne) a odporkyňa si dohodli spôsob ich úhrady tak, že odporkyňa bude v dome bývať. V takom prípade išlo o majetkové právo neinvestujúceho spoluvlastníka, pri ktorom platí trojročná premlčacia doba od vynaloženia. Súd vychádzal zo skutočnosti, že odporkyňa najskôr protinávrhom žiadala zaviazať navrhovateľku na zaplatenie sumy 9 719,33 € z titulu úplného vyrovnania zaniknutého podielového spoluvlastníctva a neskôr vzhľadom na množstvo ňou vložených finančných prostriedkov a celkové predrazenie nehnuteľnosti žiadala, aby súd prikázal nehnuteľnosť do jej výlučného vlastníctva bez povinnosti zaplatiť navrhovateľke primeranú náhradu. Protinávrh odporkyne v konaní považoval súd za jej obranu, ktorou pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle poukazovala na ňou vykonané investície tak, že ich prostredníctvom chcela podporiť spôsob vyporiadania prikázaním veci do svojho výlučného vlastníctva. V rámci posudzovania účelného využitia veci vzal súd do úvahy všetky skutočnosti a po zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva odporkyne, ktorá

nehnutelnosť potrebuje, aby v nej mohla v budúcnosti žiť, keďže žiadnu inú nehnuteľnosť nevlastní. Dospel k záveru, že existenciu dohody o vzniku spoluvlastníctva k nehnuteľnosti už pri jej kúpe (ale ani neskôr) odporkyňa v konaní nepreukázala. Vychádzajúc z uvedeného súd v súlade s § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O.s.p.") rozhodol, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke na úplné vyrovnanie zaniknutého podielového spoluvlastníctva sumu 67 275 €, t.j. výšku $\frac{3}{4}$ spoluvlastníckeho podielu navrhovateľky z nehnuteľnosti.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie odporkyne rozsudkom z 10. októbra 2012, sp.zn. 17 Co 338/2011 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa plne stotožnil so skutkovou i právnou argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorú považoval za vecne správnu, pričom sa stotožnil i s jeho podrobným odôvodnením v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) poukázal len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reagoval na argumenty odporkyne uvedené v odvolaní. V prvom rade konštatoval, že je nesporné, že navrhovateľka je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti v podiele $\frac{3}{4}$ k celku a odporkyňa v podiele $\frac{1}{4}$ k celku, obe strany nemali záujem na ďalšom trvaní ich spoluvlastníckeho vzťahu k nehnuteľnosti a keďže medzi nimi nedošlo k dohode o zrušení a vzájomnom vyporiadaní spoluvlastníctva (§ 141 Občianskeho zákonníka), bolo potrebné, aby o zrušení a vyporiadaní ich podielového spoluvlastníctva rozhodol na základe návrhu navrhovateľky súd. Odvolací súd sa plne stotožnil s postupom súdu prvého stupňa, keď v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka skúmal podmienky pre možné spôsoby zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva a takto dospel k správne záveru, že s ohľadom na všetky (v odôvodnení rozhodnutia špecifikované) okolnosti je vhodné a účelné, aby sa výlučnou vlastníčkou stala odporkyňa. Správne bola aj určená náhrada za zanikajúci spoluvlastnícky podiel navrhovateľky. V súvislosti s tvrdením odporkyne, že v minulosti došlo k platnému vzniku dohody o založení spoluvlastníckeho vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti uviedol, že samotná skutočnosť, že odporkyňa v období, keď navrhovateľka s nebohým manželom kupovali predmetnú nehnuteľnosť (i v neskoršom období) poskytla nebohému manželovi navrhovateľky (svojmu synovi) finančné prostriedky ešte sama osebe nepreukazuje, že došlo k dohode o založení jej spoluvlastníckeho vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti. Logickou úvahou dospel k záveru, že ak by v tom období odporkyňa skutočne mala vôľu nadobudnúť spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti, resp. ak by skutočne došlo k dohode o založení jej spoluvlastníckeho vzťahu

k predmetnej nehnuteľnosti, trvala by na zápise jej spoluvlastníckeho podielu do katastra nehnuteľností. Argumentáciu odporkyne, prečo tak neurobila, považoval za účelovú a zavádzajúcu, pretože v tom období udelila nebohému manželovi navrhovateľky (svojmu synovi) plnomocnenstvo k rôznym zásadným právnym úkonom v jej mene, a teda mu mohla udeliť splnomocnenie i v tomto smere. Prísľub, že v nehnuteľnosti bude v prípade potreby môcť bývať, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno v žiadnom prípade považovať za platné uzatvorenie dohody o založení spoluvlastníckeho vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že ak nebol preukázaný vznik dohody o založení spoluvlastníckeho vzťahu odporkyne k nehnuteľnosti, finančné prostriedky, ktoré poskytla svojmu synovi (nebohému manželovi navrhovateľky) nemožno považovať za prostriedky určené na zhodnotenie spoločnej veci, a teda neprichádza do úvahy ani tzv. vyporiadanie v širšom slova zmysle, teda vyporiadanie, kedy sa prihliada na zhodnotenie veci investíciami jedného zo spoluvlastníkov. V závere uviedol, že súd prvého správne vyhodnotil podanie (resp. podania) odporkyne označené ako vzájomný návrh, len za obranu, resp. za návrh na iný spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva, o ktorom nie je potrebné rozhodovať procesne ani samostatným výrokom vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa. V dovolaní namietala, že rozhodnutie odvolacieho je nedostatočne odôvodnené, keďže odvolací súd len stroho skonštatoval, že odporkyňa nepreukázala, že tu existovala dohoda vzniku spoluvlastníckeho podielu už pred dedičským konaním a iba sa stotožnil s právnou argumentáciou súdu prvého stupňa, ako aj jeho odôvodnením. S rozhodnutím odvolacieho súdu nesúhlasila tiež z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V odôvodnení dovolania rozoberala skutkový a právny stav veci tak, ako ho uvádzala v konaní pred súdmi nižšieho stupňa. Opätovne poukázala na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 25. septembra 1997, sp.zn. III. ÚS 336/96, z ktorého vyplýva, že dohoda o založení podielového spoluvlastníctva nemusí byť písomná a súd musí prihliadať na všetky skutočnosti a okolnosti, ktoré sú preukazované, že účastníci takúto dohodu chceli založiť. Jedným z kritérií je podľa názoru dovolateľky aj skutočnosť, že pokiaľ viac osôb bez písomnej dohody o spoluvlastníctve k stavbe uskutoční stavbu na účely jej spoločného užívania a podieľa sa na jej vzniku, a to buď vlastnou prácou, dodaním materiálu alebo financovaním, sú dôkazy o tom, že tu existovala takáto dohoda, aj keď ide o hraničný prípad a je potrebné skúmať všetky okolnosti, a teda aj činnosti, ktoré účastníci konali. Vzhľadom k tomu, že nedošlo k správne

právnemu posúdeniu veci, sú dané podmienky na podanie dovolania. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v časti o povinnosti zaplatiť na úplné vyrovnanie zaniknutého podielového spoluvlastníctva navrhovateľke sumu 67 275 € do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nie sú dané dôvody dovolania a ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť, rozhodnutie považuje za zákonné a vecne správne, preto navrhla dovolanie odporkyne v celom rozsahu zamietnuť. Vo vyjadrení zopakovala väčšinu tvrdení uvádzaných v konaní pred súdmi nižšieho stupňa a zotrvala na tom, že nehnuteľnosť, nachádzajúca sa vo F., kúpili spolu s nebohým manželom výlučne z ich spoločných finančných prostriedkov a nadobudli ju do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zdôraznila, že odporkyňa pri kúpe, ani v priebehu stavby domu, nikdy nežiadala a nemala záujem byť vedená ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľnosti a podielovou spoluvlastníčkou sa stala až dňa 16. júla 2008 na základe darovacej zmluvy. Nepoprela však ústnu dohodu medzi ňou, nebohým manželom a odporkyňou, že „odporkyňa s nimi bude bývať“, na základe ktorej následne došlo k úradnému zápisu jej trvalého bydliska vo F.. K tvrdeniam odporkyne o značných investíciách do predmetnej nehnuteľnosti, poukázala na všetky svoje predchádzajúce prednesy a podania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa dovolací súd odchyľil od právneho

názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním odporkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Odporkyňa namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, nakoľko odvolací súd len stroho skonštatoval, že odporkyňa nepreukázala, že tu existovala dohoda o vzniku spoluvlastníckeho podielu už pred dedičským konaním a stotožnil sa len s právnou argumentáciou súdu prvého stupňa, ako aj s jeho odôvodnením.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p, rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných

práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani

c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že medzi odporkyňou, navrhovateľkou a jej nebohým manželom (synom odporkyne) nedošlo k platnému vzniku dohody o založení spoluvlastníckeho vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti, resp. nevznikol spoluvlastnícky vzťah k nehnuteľnosti ešte predtým, ako nadobudla spoluvlastnícky podiel v rozsahu $\frac{1}{4}$ k celku na základe darovacej zmluvy. Okolnosť, že tento záver neúspešnú odporkyňu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek odporkyne.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu poukázal len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reagoval na argumenty odporkyne uvedené v odvolaní a náležite vysvetlil, prečo sa s nimi nestotožnil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany odporkyne. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odporkyňa v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia odporkyne boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), odporkyňou vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokátky za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytla navrhovateľke vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 25. februára 2013 (§ 10 ods. 1 a ods. 5, § 13a ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 10 ods. 5 tejto vyhlášky vo výške

559,33 € (v predmetnej veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva je tarifnou hodnotou cena požadovaného podielu vo výške 67 275 €), čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu vo výške 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 567,14 €. Súd nepriznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokátky za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní, nakoľko advokátka zastupovala navrhovateľke už pred súdmi nižších stupňov v predmetnej veci a bola náležite oboznámená s problematikou sporu (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2011, sp.zn. 6 Cdo 125/2011).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. decembra 2013

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová